

Viikon sana 31.7. 2019

Juhani Kapiainen, kappalainen

Viime sunnuntaina aiheena jumalanpalveluksissa oli ”Rakkauden laki” ja evankeliumina kohta Mark. 10:17-27:

17 Ja hänen sieltä tielle menessään juoksi muuan hänen luoksensa, polvistui hänen eteensä ja kysyi häneltä: ”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?”

18 Mutta Jeesus sanoi hänelle: ”Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä paitsi Jumala yksin.

19 Käskyt sinä tiedät: ’Älä tapa’, ’Älä tee huorin’, ’Älä varasta’, ’Älä sano väärää todistusta’, ’Älä toiselta anasta’, ’Kunnioita isääsi ja äitiäsi.’”

20 Mutta hän sanoi hänelle: ”Opettaja, niitä kaikkia minä olen noudattanut nuoruudestani asti”.

21 Niin Jeesus katsoi häneen ja rakasti häntä ja sanoi hänelle: ”Yksi sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua”.

22 Mutta hän synkistyi siitä puheesta ja meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.

23 Silloin Jeesus katsoi ympärilleen ja sanoi opetuslapsillensa: ”Kuinka vaikea onkaan niiden, joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan!”

24 Niin opetuslapset hämmästyivät hänen sanoistaan. Mutta Jeesus rupesi taas puhumaan ja sanoi heille: ”Lapset, kuinka vaikea onkaan niiden, jotka luottavat tavaransa, päästä Jumalan valtakuntaan!

25 Helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan.”

26 Niin he hämmästyivät yhä enemmän ja sanoivat toisilleen: ”Kuka sitten voi pelastua?”

27 Jeesus katsoi heihin ja sanoi: ”Ihmisille se on mahdotonta, mutta ei Jumalalle; sillä Jumalalle on kaikki mahdollista”.

”Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?”, kysyi Jeesuksen luo tullut mies, josta käy ilmi, että hän oli rikas sekä maallisen omaisuutensa osalta, että myös ”hengellisesti” - tarkoittaen sitä, että hänellä oli, mihin luottaa perustaessaan toivoaan siihen, että Jumala hyväksyy hänet. Käskyjä oli noudatettu ihan nuoruudesta saakka.

Hyvin samantapaisia ovat ulkonaiselta muodoltaan pari muuta Raamatun lehdiltä löydettävää tilannetta ja kysymystä:

”Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?” Pietari oli pitänyt kuuluisan helluntaisaarnansa, jonka vaikutuksesta kuulijat olivat saaneet piston sydämeensä ja nyt kyselivät sanotulla tavalla: mitä oli tehtävä, kun suuri synti oli ilmeinen ja toteennäytetty tosiasia. (Apt. 2:14-41)

”Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?” Paavali ja Silas olivat vankilassa Jeesuksesta todistamisen vuoksi ylistäen Jumalaa vankien kuunnellessa heitä. Tapahtui maanjäristys. Vankilan ovet avautuivat ja kahleet putosivat vangeilta. Vanginvartija luuli vankien karanneen ja olevan vastuullinen siitä. Hän aikoi surmata itsensä, mutta Paavali sai sen estettyä sanoen, että emme ole minnekään karanneet. Tämä johti siihen, että vanginvartija lausui nuo sanat. (Apt. 16:25-34)

Päivän evankeliumin kohta eroaa näistä kahdesta jälkimmäisestä siinä, että Jeesuksen luo tullut mies meni pois murheellisena iankaikkista elämää perimättä, kun taas sekä Pietarin kuulijajoukko että Filippin kaupungin vanginvartija saivat iankaikkisen elämän. Pietarin helluntaisaarna johti noin 3000 hengen uskoon-tuloon. Filippissä ei pelastunut vain vanginvartija vaan myös hänen perhe-kuntansa, kun hän vei apostolit kotiinsa.

Ero oli myös siinä, että Jeesuksen luo tulleelta puuttui aito halu kokea pelastus, sillä hän uskoi pelastettu jo olevansa, olihan hän noudattanut kaikkia Jumalan käskyjä tunnollisesti jo nuoruudesta alkaen. On kuin hän olisi sanonut: ”Mitä minulta VIELÄ puuttuu?”

Sekä Pietarin helluntaipuheen kuulijat että Filippin vanginvartija olivat aidosti ja hädissään kyselemässä iankaikkisen elämän tietä.

Myös vastaukset kyselijöille olivat erilaiset, kyselijöiden mielenlaatua peilaten. Jeesus sanoi luoksensa tulleelle: ”Yksi sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua.” Yksi puuttui ja sen mukana meni kaikki. Hän poistui paikalta. Aarre maan päällä oli suurempi asia kuin aarre taivaassa.

Pietari vastasi kyselijöilleen: ”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.” He tekivät parannuksen ja ottivat kasteen – ja pelastuivat.

Paavali sanoi vanginvartijalle: ”Usko Herran Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi.” Vanginvartija uskoi ja ja hänen perhekuntansa – ja he pelastuivat ja kastettiin.

* * *

Erään noin viikko sitten tapahtuneen kohtaamisen seurauksena olen miettinyt uskoontulemiseen liittyviä asioita. Kohtasin hiljattain uskoontulleen ihmisen aivan odottamatta ja yllättävässä paikassa. Hän oli löytänyt hengellisen kodin – helluntaiseurakunnasta. Niinpä niin, tottakai helluntaiseurakunnasta. Ei tietenkään

meidän luterilaisesta seurakunnastamme. Jäin miettimään: miksei meidän luterilaisesta seurakunnastamme? Ja kun erään kollegan kanssa asiasta puhelimme, niin mietimme, että mitä meillä olisi tarjota vasta uskoontulleelle omassa seurakunnassamme. Mitä vasta uskoontullut tarvitsee?

Hän tarvitsee hengellistä ruokaa. Mistä hän saa sitä? Jumalanpalveluksesta? Ruokkiiko jumalanpalvelus vasta uskoontullutta, jolle monet hengellisen elämän perusasiat ovat vielä uusia ja outoja? Vai puhutaanko siellä ikään kuin vierasta kieltä sekä liturgian että saarnan osalta? Ottavatko jumalanpalvelusten toimittajat milläänlailla huomioon sitä mahdollisuutta, että paikalla voi olla joku juuri uskoontullut ihminen, vai lähtevätkö he jo oletuksena liikkeelle siitä, että kaikki ovat hengellisestä elämästä osallisia jo vuosikausien ja -kymmenten ajalta? Entä se mahdollisuus, että joku vielä etsii Jeesusta? - Mitä muuta meillä olisi tarjolla? Pienpiirit? Seurat? Hartaudet?

Vasta uskoontullut on innokas uskossaan. Hän on tehnyt elämänsä löydön. Hän haluaa puhua siitä. Hän haluaa, että muutkin saavat tehdä saman löydön. Hän haluaa todistaa Jeesuksesta. Missä hän pääsee toteuttamaan tätä intoaan ja keiden kanssa yhdessä? Onko meillä mitään paikkaa tällaisen innon purkamiselle? Tai – onko se meidän mielestämme jopa ei-suotavaa, vaarallista ”hurma-henkisyyttä”, jota pitäisi suitsia? Pelkään, ettemme ymmärrä vasta uskoontulleen intoa ja tarvetta tuoda esille Jeesusta ja hänen löytämisestään syntyneitä iloa. Jeesuksen löytänyt pettyy ja tyrmistyy, kun saa kokea tilyä vastaanottoa.

Vasta uskoontullut kaipaa myös ympärilleen uskonystäviä, ihmisiä, jotka ymmärtävät, mitä hänelle on Jumalan armosta tapahtunut. Ihmisiä, jotka antavat hänelle välittämistä, aikaa ja rakkautta. Kulkevat hänen kanssaan. Moni on noussut elävien kirjoihin syvältä haudasta, ollut maailman murjoma, jäänyt rakkautta vaille... Tämä korostaa tuon edelläsanotun merkitystä. Välittykö meistä Jumalan rakkaus vasta uskoontulleelle? Vai jätämmekö hänet oman onnensa nojaan itse etsimään omaa polkuaan? Pelkään, että juuri niin me teemme. On kiire muuhun: ravata paikasta ja tilaisuudesta toiseen, tehdä tilastoja, katsella varausohjelmaa, tehdä tiliöintejä, istua kaiken maailman (usein turhissa) kokouksissa. Ja tietysti valmistella kaikenlaista tulevaa toimintaa tai tilaisuuksia. Ja lisäksi tulevat myös kaikki työn ulkopuoliset omat henkilökohtaiset asiat. Uskoontullut ja hänestä huolehtiminen jää auttamatta jalkoihin. Olemme tulleet liian suuriksi ja kiireisiksi. Liian virkamiesmäisiksikin. Kaikki pitää olla niin loppuunsaakka hiottua ja harjoiteltua.

* * *

Uskoontulleen on vaikea löytää luterilaisesta seurakunnastamme hengellistä kotia. Ja jos hän löytää sellaisen jostain muualta, esim. helluntaiseurakunnasta, mitä me siitä ajattelemme? Iloitsemmeko, että koti on löytynyt ja uskoontullut saa kasvaa ja vahvistua? Vai kadehdimmeko ja sanomme, että väärään porukkaan meni?

Mitä me ajattelemme itse uskoontulemisesta? Tarvitaanko sellaista? Ketkä tarvitsevat, jos tarvitaan? Vai pidämmekö kaikkia ilman muuta taivaaseen pääsevinä, kastettuja ainakin? Puhummeko uskoontulemisesta vai vaikenemmeko siitä tyystin?

Olen täynnä kysymyksiä, joita tässä heittelen ilmaan. Kohtaamani ihminen oli tullut uskoon ja pelastunut. Hän on löytänyt hengellisen kodin helluntaiseura-kunnasta. Ihana asia, kiitos Jeesus! Jokainen uskoontullut antaa toivoa ja rohkaisee tekemään työtä Jumalan valtakunnassa. Jeesus on syntisten Vapahtaja. Synnit annetaan katuville anteeksi hänen nimessään ja veressään.

Rukoilemme: Rakas Jeesus, johda ihmisiä uskoon ja tee meidän seurakunnistamme hengellisesti eläviä ja hoitavia, niin että uskoontulemisia voisi tapahtua meidänkin keskuudessamme ja uskoontulleet voisivat löytää hengellisen kodin myös meidänkin seurakunnistamme. Anna meille ymmärrystä uskoontulleiden innolle ja odotuksille. Uudista meidätkin uuteen palavuuteen Sanasi ja Pyhän Henkesi kautta. Aamen.

Juhani Kapiainen
Uudenkaupungin kappalainen
Pyhämaan pappi